

Το μήνυμα που δεν θέλουμε να λάβουμε (Απόστολος Παπαδημητρίου)

Categories : [ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ](#)

Date : 10 Ιανουαρίου, 2013

Ο Χριστός είναι το πιο προκλητικό πρόσωπο της ανθρώπινης ιστορίας. Δεν δίχασε απλώς την ιστορία σε προ και μετά από Αυτόν εποχή, δίχασε και τους ανθρώπους σε υπέρ και κατά Αυτού. Στο πρώτο δεν αναφέρθηκε ποτέ, το δεύτερο όμως το προανήγγειλε σε ομιλίες του. Από την ίδρυση επί γης της Εκκλησίας του οι άνθρωποι διχάστηκαν. Άλλοι έσπευσαν να αποδεχθούν το ευαγγελικό μήνυμα και άλλοι το πολέμησαν με φανατισμό. Και ήσαν μέλη ακόμη και της ίδιας οικογένειας που αντιπαρατάχθηκαν. Και στο τέλος θριάμβευσαν εκείνοι που έχυσαν το αίμα τους. Μοναδικό και ανεπανάληπτο συμβάν στην ανθρώπινη ιστορία να εξέλθουν νικητές οι θυσιαζόμενοι! Γραμμένη από μικρόψυχους των τελευταίων αιώνων η ιστορία τηρεί σιωπή γύρω από τη μαρτυρία και το μαρτύριο των χριστιανών των τριών πρώτων αιώνων, ενώ γίνεται λαλίστατη με το να προβάλλει όλες τις αθλιότητες των «χριστιανών» κατοπινών αιώνων που δίνουν άλλοθι στους εχθρούς του Χριστού.

Ο Χριστός, Μεσσία στα εβραϊκά, δικάστηκε πολλές φορές και ξανασταυρώθηκε από εχθρούς και «φίλους»! Μία από τις προσφιλείς κατηγορίες των εχθρών του ήταν ότι κήρυξε την υπέρτερη ουτοπία στο διάβα της ιστορίας. Ο όρος μεσσιανισμός έχει ταυτιστεί με την προβολή ουτοπικών θέσεων, οι οποίες παραπλανούν τους λαούς και τους καθιστούν έρμαια δημαγωγών και λαοπλάνων. Βέβαια πλάνος είχε χαρακτηριστεί και ο Χριστός από τους άρχοντες των Ιουδαίων, όταν εκείνοι ζήτησαν από τον Πιλάτο να ασφαλίσει το μνημείο του. Από τους σύγχρονους αρνητές πλάνος χαρακτηρίζεται επειδή πρόσφερε στους ανθρώπους την ελπίδα. Ποιάν ελπίδα; Σε μια ζωή χωρίς τέλος μετά τον βιολογικό θάνατο του προσώπου. Εκείνο που λησμονούν οι επικριτές του είναι κάποιες προϋποθέσεις που ο Χριστός έθεσε για τους κληρονόμους της ζωής. Τους ζήτησε να άρουν τον σταυρό τους και να τον ακολουθήσουν. Να τον ακολουθήσουν πού; Στον Γολγοθά, εκεί που πρώτος αυτός σταυρώθηκε αφήνοντας σ' εμάς αιώνιο πρότυπο συνέπειας λόγων και έργων. Ο Χριστός δεν υπήρξε δημαγωγός, όπως πλείστοι από τους διώκτες του διαχρονικά. Δεν είχε ανάγκη από τις εκδηλώσεις λατρείας και υστερίας των οπαδών του. Ήλθε να αναζητήσει και σώσει το απολωλώς. Και σπλαχνιζόταν τον λαό, που τον έβλεπε ως πρόβατα χωρίς ποιμένα, προδομένο από τους επίγειους άρχοντες και παραπαίοντα από το βάρος της αμαρτίας. Ο Χριστός δεν υπήρξε ιδεαλιστής που εμπορευόταν τους ωραίους λόγους

και τους θαυμάσιους ορισμούς. Δεν μας είπε τί είναι ελευθερία, δικαιοσύνη, ειρήνη, αγάπη και όμως αυτοί που τον ακολούθησαν βίωσαν όλα αυτά στο βαθμό που στάθηκαν ικανοί μέσα από την άσκηση να προσεγγίσουν το θέλημά του.

Ποιο είναι το μάθημα πρώτον; Η ταπείνωση. Αλλά αυτό είναι το πλέον ανυπόφορο μάθημα για έναρξη διδασκαλίας, καθώς δεν υπάρχει δυσκολότερο. Να επαναλάβουμε το του Χριστού; Να γεννηθούμε σε βρωμερό στάβλο συντροφιά με άλογα ζώα; Να αισθανθούμε ικανοποίηση εκ του ότι χαίρονται με μας οι αγράμματοι βοσκοί, οι καταφρονεμένοι του κόσμου; Βέβαια υπάρχουν και οι μάγοι, αλλά πόσοι είναι αυτοί στο σύνολο των «σοφών» της γης; Και ποια η αξία του να προσφέρουν τα δώρα τους σ' ένα άγνωστο βρέφος στη φάτνη αντί να συνδειπνούν με τους ισχυρούς άρχοντες του κόσμου τούτου; Το περί ταπεινώσεως είναι το πλέον απωθητικό κήρυγμα. Οι διαχρονικά υπερήφανοι και αλαζόνες θεωρούν ότι βρήκαν θαυμάσιο επιχείρημα, για να το αντικρούσουν: Αρμόζει η ταπείνωση σε ανθρώπους δειλούς και δουλοπρεπείς, σε όλους, όσοι αδυνατούν να παλέψουν σ' αυτή τη ζωή για τα δικαιώματά τους, για την ελευθερία και τη δικαιοσύνη. Αλλά ποιοι πάλεψαν περισσότερο από τους μαθητές του Χριστού; Ποιοι έδειξαν υπέρτερη καρτερία στα «εμπνευσμένα» μαρτύρια των διωκτών της πίστεως από τον 1^ο ως τον 20^ο αιώνα μετά Χριστόν; Ποιοι κατάφεραν να απελευθερωθούν από τα πάθη, που κρατούν τον άνθρωπο υποταγμένο και τον οδηγούν σε πλείστες όσες ατιμίες; Ποιοι περιφρόνησαν πλούτο, τιμές και αξιώματα; Εκείνοι που σήκωσαν τον σταυρό τους και ακολούθησαν τον Σωτήρα Χριστό. Δεν άρπαξαν, αλλά έχοντας μοίρασαν. Δεν έσκυψαν μπροστά στον εγκόσμιο άρχοντα, ώστε να δεχθούν αξιώματα, αλλά έφυγαν μπροστά από τη δόξα, όπως ο Δάσκαλός τους από τα πλήθη, που ήθελαν να τον ανακηρύξουν βασιλιά! Δεν φοβήθηκαν απειλές για δημεύσεις, τιμωρίες, διωγμούς, θάνατο. Και δεν ήσαν όλοι αυτοί ανεπαρκείς διανοητικά και με πεσμένο το φρόνημα. Ήσαν προκλητικοί και εξακολουθούν οι άγιοι να προκαλούν. Προκαλούν όλους τους μικρόψυχους πολεμίους του Σωτήρα. Αυτούς, που δουλωμένοι σε πάθη ατιμίας αυτοπροβάλλονται ως ελεύθερα πνεύματα. Αυτούς που καταγγέλλουν τον Χριστό για μεσσιανισμό, ενώ έχουν γεμίσει τον πλανήτη με ουτοπίες «επιστημονικές» και κοινωνικοπολιτικές. Αυτούς που στο όνομα του ορθολογισμού απαγορεύουν τους ανθρώπους να ελπίζουν στον Θεό. Αυτούς που έχουν οδογήσει τον κόσμο στο όνομα της επιστήμης και του πολιτικά ορθού σε έσχατη βιολογική εξαθλίωση και πνευματική διαφθορά.

Ασφαλώς και δεν θα «κατάφεραν» όλα αυτά, αν δεν είχαν συμμάχους στο έργο της αποδόμησης εμάς που καυχώμαστε ότι είμαστε χριστιανοί, εμάς που καυχώμαστε ότι λάβαμε το μήνυμα που μας απηύθυνε ο Χριστός, το αναγνώσαμε και το κατανοήσαμε! Στην πραγματικότητα αντιγράφουμε τους άρχοντες των Ιουδαίων. Θέλουμε τον

Χριστό εγκόσμιο άρχοντα. Τον θέλουμε να μας προστατεύει από τις κακοτοπιές του βίου, αφού εμείς τον αποδεχόμαστε. Τον θέλουμε να μας χαρίζει υγεία και οικονομική προκοπή, να μας προστατεύει από κάθε κίνδυνο και απειλή κατά της ζωής μας. Εμείς δεν είμαστε σαν τους άλλους! Αντιγράφοντας τον Φαρισαίο της παραβολής απαιτούμε να μας αναγνωριστεί το έργο πίστεως. Εμείς καταντούμε να θέλουμε ο Θεός να αισθάνεται υποχρεωμένος από τη στάση μας. Και όλα αυτά ενώ αναλώνουμε τον βίο μας αναζητώντας παρακάμψεις, ώστε να μην φθάσουμε στον Γολγοθά! Η θυσία μας φαίνεται κομμάτι βαρειά. Θέλουμε έναν χριστιανισμό λάιτ (light), τον οποίο ανακάλυψαν, όπως και όλα τα «καλά» πράγματα οι δυτικοί πριν από μας. Καλός ο Χριστός για τον ιεροεξεταστή, όμως η παραίτηση του από τη χρήση της υπερκόσμιας ισχύος με το ανεπανάληπτο «ει τις θέλει» υπήρξε ανοησία για εκείνον, που έδινε την εντολή για το άναμμα της πυράς. Καλό το μη «θησαυρίζετε επί της γης», αλλά το να διαθέτει η Εκκλησία τράπεζα καλύτερο. Καλό το «μη πεποιθήσατε επ' άρχοντας», αλλά η συμπόρευση της επουράνιας εξουσίας με την επίγεια επιλύει πολλά προβλήματα βιοτικής αλλά και «πνευματικής» φύσεως. Άλλωστε έτσι τη θέλει την Εκκλησία ο άρχων της αδικίας: Φιλανθρωπική οργάνωση προς ανακούφιση των υφισταμένων τις συνέπειες της αδικίας του. Έτσι τη θέλει και ο μεγάλος εχθρός της ο διάβολος: Να λησμονήσει ότι ο Χριστός ήλθε στον κόσμο «αμαρτωλούς σώσαι». Η Εκκλησία και τα μέλη της δεν έχουν καλύτερο τρόπο να προσεγγίσουν τον αμαρτωλό από τη ρήξη με τον κόσμο της αδικίας, ο οποίος «όλος εν τω πονηρώ κείται», και την άρση του σταυρού του θυσιαστικού βίου.

"ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ"